

Arrest

nr. 104 688 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 18 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat E. STESENS, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2011, in functie van zijn Nederlandse echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 april 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 21 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24-11-2011 werd ingediend door: Naam: [A. N.], Nationaliteit: Marokko; [...] en [A. Y.] [...], nationaliteit: nog niet definitief bewezen.

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De echtgenote/moeder in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kan de echtgenoot en het minderjarige kind zich ook niet bij haar voegen zoals bepaald in artikel 40 bis § 2, 1ste lid en artikel 40 bis § 2, 3de lid van de wet van 15-12-1980

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel:

Hij verschaft volgende toelichting:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De echtgenote/moeder in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kan de echtgenoot en het minderjarige kind zich ook niet bij haar voegen zoals bepaald in artikel 40 bis, §2, 1ste lid en artikel 40 bis § 2,3de lid van de wet van 15-12-1980. Het recht van verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen. ”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten aanzien van de echtgenote van verzoeker om volgende redenen besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 10):

“Betrokkene diende op 10-10-2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende (artikel 40 § 4,1° - wet van 15-12-1980). Daar betrokkene naliel om de nodige bewijzen voor te leggen werd haar door de gemeente een bijlage 20 zonder bevel betekend op 31-01-2012 waarna ze nog 1 maand extra de tijd kreeg om de nodige bewijzen voor te leggen (voor specifieke motivering zie bijlage 20 zonder bevel dd. 16- 01-2012) (artikel 50 § 2,1° en 3°- KB van 08-10-1981). Betrokkene legt vervolgens bewijzen van sollicitaties voor, een bewijs van haar zwangerschap waarvan de bevalling voorzien is voor 12/03/2012, een inschrijving voor Nederlandse les dd. 28/01/2012 en arbeidsovereenkomsten + loonfiches via interim-tewerkstelling van haar echtgenoot. Uit de voorgelegde bewijzen kunnen we het volgende besluiten:

Betrokkene kan het recht op verblijf niet verkrijgen als werknemer wegen het gebrek aan enige tewerkstelling. Betrokkene legt geen enkel bewijs van een tewerkstelling voor. Over een periode van 6 maanden heeft zij niet één dag tewerkstelling kunnen bemachtigen. Betrokkene dient dus eerder beschouwd te worden als werkzoekende. Toch blijkt nergens uit haar dossier dat betrokkene een reële kans op een tewerkstelling maakt. Ondanks de sollicitaties is er geen enkele waar een tewerkstelling is uit voortgekomen. Men kan stellen dat het aannemelijk is, gezien betrokkene onlangs is bevallen, dat zij een tijdje niet in de mogelijkheid is om te werken, maar er dient toch opgemerkt te worden dat betrokkene bij het indienen van haar aanvraag wel nog in de mogelijkheid was om te werken (betrokkene was nl. toen nog maar 4 maanden zwanger) of werk te zoeken met het oog op de periode na haar bevalling. Er blijkt echter nergens uit het dossier dat betrokkene beschikt over een concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Betrokkene had er nochtans zelf voor gekozen om in zwangere toestand naar België te komen om werk te zoeken en te vinden. Er blijkt ook nergens uit het dossier dat betrokkene zelfs maar 1 dag tewerkstelling heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interim-verband. Betrokkene beheerst klaarblijkelijk nog niet voldoende de Nederlandse taal daar zij zich ingeschreven heeft voor Nederlandse les op 28/01/2012 (zij verbleef toen al meer dan drie maanden in België). Zich niet kunnen uitdrukken of zich niet voldoende kunnen uitdrukken in een landstaal doet verder ook afbreuk aan een reële kans op tewerkstelling. Dit alles strekt tot weinig vertrouwen aangaande de reële kansen van betrokkene op de arbeidsmarkt. Derhalve kan betrokkene het verblijfsrecht niet bekomen als werkzoekende.

De Marokkaanse echtgenoot van betrokkene legt bewijzen van interim-tewerkstelling voor.

Uit de loonfiches blijkt echter dat hij niet over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van België. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn (het gezin bestaat uit drie personen) (artikel 40§4,2° - wet van 15-12-1980).

Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht eveneens niet bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ten laste van haar echtgenoot. ”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker dan ook weigerde nu de echtgenote van verzoeker niet zou aantonen aan het statuut van werknemer/werkzoekende/verwerver voldoende bestaansmiddelen te voldoen;

Dat de echtgenote van verzoeker op 10 oktober 2011 om haar verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende;

Dat de echtgenote van verzoeker inderdaad aantoont dat zij werkbereid is, werk zoekt en tracht te vinden, hetgeen blijkt uit de veelvuldige sollicitaties welke de echtgenote van verzoeker de afgelopen maanden heeft verricht (stuk 3-8);

Dat het evenwel geen sinecure is om een tewerkstelling te vinden ten tijde van crisis, doch tevens de echtgenote van verzoeker reeds enkele maanden zwanger was, en thans op 8 maart II. het leven schonk aan haar dochter [Y.] (stuk 6-7);

Dat het in de gegeven omstandigheden dan ook niet te verwonderen is, dat de echtgenote van verzoeker niet werd aangeworven... Welke werkgever neemt immers een zichtbaar zwangere vrouw in dienst?

Dat de echtgenote van verzoeker bij haar aankomst in België verder de Nederlandse taal nog niet machtig was, reden waarom taal cursus werd opgestart bij het Centrum voor volwassenonderwijs

Turnhout, met het oog op het bekomen van een zekere tewerkstelling, hetgeen also ook werd geadviseerd door de begeleidende sociaal assistent; (stuk 5)

Dat de echtgenote van verzoeker tevens werd ingeschreven bij VDAB, waar na haar bevalling [een] actieve zoektocht naar tewerkstelling zou worden aangevat; (stuk 4)

Dat het dan ook geen betoog hoeft dat de echtgenote van verzoeker thans, na haar bevalling en het volgen van lessen in de Nederlandse taal, een reële kans op tewerkstelling heeft en thans zelfs bij overeenkomst dd. 29 mei II. tewerkgesteld werd in de tuinbouwsector; (stuk 9)

Dat de echtgenote van verzoeker dan ook vanzelfsprekend niet eerder aan de slag kon, hetgeen niet alleen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van meet af aan geweten was, doch tevens door de begeleidende diensten als dusdanig werd geadviseerd, gelet op het gebrek aan kennis van de Nederlandse taal en haar zwangerschap;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk optreedt door de aanvraag tot inschrijving van de echtgenote van verzoeker af te wijzen en derhalve tevens ten aanzien van verzoeker, nu zij er zelf voor gekozen zou hebben in zwangere toestand naar België te komen en om inschrijving te verzoeken?!

Dat verzoeker dan ook met alle wil van de wereld de bestreden beslissingen van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet begrijpt, temeer nu verzoeker in België tewerkgesteld is en een inkomen ad 1500 euro per maand verwerft; (stuk 8)

Dat het inkomen van verzoeker bij de beoordeling van de aanvraag tot inschrijving van zijn echtgenote uiteraard in aanmerking dient te worden genomen;

Dat verzoeker en zijn echtgenote dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken,

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat nu de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dd. 4 april II., welke werd genomen ten aanzien van de echtgenote van verzoeker nietig dient te worden verklaard, dient tevens de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dd. 4 april II. ten aanzien van verzoeker te worden vernietigd;"

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De motieven van de bestreden beslissing zijn daarenboven pertinent en draagkrachtig, zodat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat deze gegevens niet correct werden beoordeeld en dat een onredelijke beslissing werd genomen, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat het motief waarop de in voorliggende zaak bestreden beslissing is gegrond – namelijk dat verzoeker en zijn dochter hun verblijfsaanvraag indienden in functie van de echtgenote/moeder en dat aan deze vrouw het recht op verblijf werd geweigerd, zodat verzoeker en zijn dochter haar niet kunnen vervoegen in België – steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op juiste feitelijke gegevens.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker louter uiteenzet niet akkoord te gaan met de beslissing die op 4 april 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd genomen ten aanzien van zijn echtgenote. Zijn kritiek is derhalve niet gericht tegen de in casu bestreden beslissing. De Raad dient er daarenboven op te wijzen dat het beroep gericht tegen de op 4 april 2012 ten aanzien van verzoekers echtgenote genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd verworpen bij arrest nr. 84 233 van 5 juli 2012.

De beschouwingen van verzoeker laten dan ook niet toe te besluiten dat verweerder de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK